

vendigt eller gavnligt af den befolkning, hvis livsforhold planerne vedrører, og i visse tilfælde vil kunne gribe dybt ind i. Befolkningen skal være med til at afgøre sine egne fremtidige livsvilkår, og det kan kun blive tilfældet, hvis planernes hovedretningslinier formes, tilpasses og ændres på grundlag af initiativer og ideer fra lokalbefolkningen og hviler på en gensidig grundig information.

§ 9, der nærmest svarer til lands- og regionsplanlovens § 7 om regionsplanlægning, angiver landsplanlægningens form og indhold. Det fastslås, at Ministeriet for Grønland sammen med landsplanudvalget har ansvaret for landsplanlægningen, der angiver hovedretningslinier for fordelingen af byområder, placeringen af større anlæg og offentlige institutioner, som betjener mere end én kommune og arealanvendelse til forskellige andre formål end byudvikling, som hører under byplanlægningens område. Retningslinierne kan udspringe af generelle politiske målsætningsbeslutninger truffet af landsråd og folketing vedrørende lokaliseringspolitik, egnsudvikling eller andet og sikre en sådan politisk virkeliggørelse. De baseres i alle tilfælde på praktisk medvirken fra lokale myndigheder, og de skal koordinere planlægning, der finder sted, f. eks. inden for sundhedsvæsen og uddannelsessektoren i det omfang sådan planlægning indebærer arealanvendelse.

§ 10, der svarer til lands- og regionsplanlovens § 10, sikrer kommunernes deltagelse i landsplanlægningen. Arbejdet med hovedretningslinierne begynder med, at kommunalbestyrelserne opfordres til inden en frist bestemt af ministeriet at fremsende oplæg til retningslinier for arealanvendelsen. Hver kommunalbestyrelse kan indgive oplæg, eller der kan fremkomme et samlet oplæg fra De grønlandske kommuners Landsforening. I oplæggene kan kommunalbestyrelsernes politiske målsætning for kommunernes udvikling komme til udtryk.

§ 11 angiver, at selve udarbejdelsen af samlet oplæg til retningslinierne foretages i landsplanudvalget. Derefter drager udvalget og kommunalbestyrelserne i fællesskab omsorg for, at oplægget offentliggøres med henblik på at fremkalde en offentlig debat om planlægningens målsætning og indhold, jfr. lands- og regionsplanlovens § 12, stk. 3. Denne del af planlægningsarbejdet er vigtig, fordi den giver borgerne mulighed for, inden endelige beslutninger er taget, at give deres meninger til kende og eventuelt henlede opmærksomheden på særlige problemer for enkeltpersoner eller grupper, som oplæggene måtte indebære.

Formen for offentliggørelse og måden hvorpå

debatten tilrettelægges, må udformes på grundlag af lokale erfaringer eventuelt i samarbejde med Grønlands Oplysningsforbund.

Planlægningens næste led er behandling i landsrådet. På dette trin foreligger resultaterne af den offentlige debat. Derefter udarbejdes hovedretningslinierne i Ministeriet for Grønland.

Planlægningen skal foregå løbende, således at retningslinierne stadig tilpasses ændrede forudsætninger og nye mål. De hovedretningslinier, der udarbejdes som led i landsplanlægningen, skaber ikke umiddelbart rettigheder eller pligter for borgerne.

§ 12 pålægger de forskellige sektoradministrationer inden for det offentlige virksomhed at sørge for tilpasning til landsplanen, jfr. lands- og regionsplanlovens § 15, stk. 1.

Til kapitel 5.

Byplanlægning.

Kapitlet angår byplanlægning og administrationen af byplaner.

Med hjemmel i bebyggelsesbekendtgørelsen af 1953 er der udarbejdet planer for byerne og enkelte bygder, men en væsentlig del af den kommende planlægning må bestå i ændring og videreudvikling af ældre planer. En omfattende revision af byplanerne kan forventes at følge i landsplanlægningens spor. Dette arbejde forventes at ske i takt med kommunernes økonomiske og praktiske muligheder.

§ 13, der svarer til byplanlovens § 1, fastlægger, hvordan byplanen tilvejebringes, og der pålægges kommunalbestyrelsen et initiativ, således at denne udarbejder et forslag, der gennem landsplanudvalget forelægges ministeren til godkendelse.

I stk. 2, foreslås det, at mindstestørrelsen for en bebyggelse, der skal have byplan, sættes til 800 indbyggere.

Det kan være gavnligt med en byplan også for noget mindre bebyggelser, f. eks. hvis en stærk udvikling må forudses som følge af landsplanen, eller hvis vanskeligt fjeldteræn gøre regulering nødvendigt på et tidligt tidspunkt, og derfor fastslår stk. 3, at landsplanudvalget kan pålægge en kommunalbestyrelse at udarbejde forslag til byplan for andre områder. Også dette arbejde forudsætter, at de økonomiske og praktiske muligheder er til stede.

§ 14 giver ministeren hjemmel til at fastlægge de nærmere regler for kommunernes udformning